Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

ATILIM

Yıl 3, Sayı: 3 (27)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1. Mart 1976

Halkımız, işçiden, emekçiden yana, yani demokrasiden, özgürlükten yana anti-emperyalist bir hükümet istiyor!

Suçlu ortadadır

Gerici, faşist karması hükümet, kanlı baskılarını geniş yığınlara yayıyor. Demokratik hakları budayıp gidiyor. Zorbalık, faşist saldırılar memlekette kol geziyor. Valilere, sıkıyönetim izni verildi. Ordu, jandarma, polis birlikleri yığınsal arama-taramalar yapıyor. Sokaklarda panzerler dolaşıyor. Helikopterlerle köyler bombalanıyor.

En gerici partiler, bunların oluşturduğu hükümet işbirlikçi büyük burjuvazinin, yerli ve yabancı tekellerin egemenliğini, çıplak diktatorasını sürdürüyor. Başı AP çekiyor. Kozlu'da işçileri kurşunlatan da, «Kanlı Pazar»ı kuran da, Kızıldere'yi kana boğduran da, Malatya'da köyleri bombalatan da bu partidir. Demirellerdir. Ortaksız, ortaklı hükümetleridir. Türkeşlerin eline parti, silâh, para veren AP'dir. Maocuları, anarşist sapıkları ilerici güçlerin üzerine saldırtan işbirlikçi büyük burjuvazidir, onun hükümetidir. Bu hükümetin arkasında duran NATO'dur, CIA'dir, MİT'tir, militarist paşalardır-Sancarlardır. Gerici, faşist karması hükümetin dizginlerini yerli ve yabancı tekellerin, bankaların, holdinglerin, Koçların, Sabancıların ve onlarla birlikte Türkiye halkının varını yoğunu amansızça sömüren Konsorsiyumların, Dünya Bankası'nın, Uluslararası Para Fonu'nun elindedir. Meclis, Çankaya, Genelkurmaylık, polisi, jandarması, bütün burjuva basını, TRT'si, Anadolu Ajansı, basımevleri bunların kontrolündedir. Basında çıkan verilere göre, bugün Türkiye'de 86 mültimilyoner herşeye egemendir. Bunların vurgunları korkunç büyüktür. Bankaların kârları, geçen yıl, % 70 artmıştır. Yaşamı Türk halkına cehennem yapan bunlardır.

TKP, bu faşist karması hükümet kurulur kurulmaz buna karşı bütün halkımızı savaşa, örgütlü direnişlere çağırmıştır. Bu eli kanlı hükümet alaşağı edilmelidir. Bu hükümet demokrasinin, barışın, özgürlüklerin can düşmanıdır. Suçlu ortadadır. Alaşağı edilmelidir. Bu uğurda bütün ilerici güçler, tek savaş çizgisi üzerinde elele vermelidir. Demokratik bir hükümet için bundan başka çıkar yol yok!

FKP'nin 22. Kongresi'nden izlenimler

Fransız Komünist Partisi'nin 22. Kongresi'ne 95 ülkeden misafir delegasyon katıldı. Bunların büyük çoğunluğu kardeş komünist ve işçi partilerindendi. Bir kısmı da, demokratik, anti-emperyalist, ulusal bağımsızlık savaşı yürüten akımların temsilcileri. Bu bakımdan kongre aynı zamanda dünya devrimci hareketinin bir forumu durumundaydı. Türkiye Komünist Partisi delegasyonu, Yunanistan, Kıbrıs, Suriye, Angola ve daha birçok delegasyonlarla temaslarda ve fikir değiştokuşunda bulundu.

Şüphe yok ki, kongrenin başlıca konusu proletarya diktatörlüğü oldu. Söz alan kongre delegelerinin ezici çoğunluğu bu konuyu ve Fransa'ya özgü bir sosyalizme geçiş yolunu ele aldı. Esasen kongreye egemen olan fikir «Fransa'ya özgü bir sosyalizm»di.

Partinin Genel Sekreteri Georges Marchais'in raporunun esas konularından biri de buydu. Marchais, geniş emekçi yığınlarının bir araya getirilmesi, ilerici, demokratik güçlerin geniş bir işbirliği sayesinde büyük tekellerin izole edilebileceği, iktidarı onların elinden alma koşullarının yaratılabileceğini söylüyordu. Bunun için de, proletarya diktatörlüğüne gerek görmüyordu. Bir yandan diktatörlük denince, faşist diktatörlüklerin hatırlanacağını söylüyor, bir yandan da Fransa'da demokratik geleneklerin derin olduğunu, ama Versaycılığın da varlığını kabul ediyordu. Versaycılar, Paris Komünü'nü kan içinde boğan burjuvazinin karşı-devrimci, terörcü güçleriydi. Paris Komünü Fransız işçi sınıfının silâhlı bir ayaklanması sonucunda kurulmuş, fakat Blankistlerin oportünist tutumları sonucunda burjuvazinin Versay'a çekilip, orda örgütlenmesi ve karşı saldırıya geçmesine, Komün'ü kan içinde boğmasına olanak yaratmıştı.

Proletarya diktatörlüğünü faşist diktatörlüklerle karşılaştırmak işçi sınıfını, halkı şaşırtmaktan başka bir sonuç vermezdi. Yeryüzünde kurulan ilk proletarya diktatörlüğü, yani Sovyetler Birliği Nazilerin, faşistlerin diktatörlüğünü yıkmış ve Avrupa halklarını sosyalizme, özgürlüğe kavuşturmuştu. Durum böyleyken proletarya diktatörlüğünü faşist diktatörlükle karıştırmaya kalkışmak tarihsel bir hataydı.

Genç halk yığınlarını biraraya getirerek burjuvaziyi izole etmek küçük burjuva sosyalistleriyle bağlaşıklık kurarak büyük burjuvazinin elinden iktidarı almak ve sosyalist bir toplum düzeni kurmak mümkün olur mu? Bu tezi bundan yüz yıl önce Alman sosyal demokratlarından Ferdinand Lasalle uzun uzun işlemiş ve bunun mümkün olabileceğini o zaman belirtmişti. Ne var ki, Karl Marks bu teze şiddetle karşı çıktı ve meşhur «Gota Programının Eleştirisi» yapıtında burjuvazinin hiçbir zaman iktidarı ve egemenliği gönül rızasıyle teslim etmiyeceğini, proletarya diktatörlüğünün zorunluğunu tarihsel gelişmelere dayanarak ispat etti. Yüz yıllık tarihsel olaylar Marks'ı doğruladı. Sosyal demokrasiye kaymak, bugün için bazı kapitalist ülkelerdeki işçi hareketi içinde bir tehlike olarak beliriyor.

FKP'nin 22. Kongresi'nin belli başlı özelliklerinden biri de, proletarya enternasyonalizminin daha da güçlendirilmesi sorunu üzerinde durulmasıdır. Genel Sekreter Marchais, raporunda, FKP-nin proletarya enternasyonalizmini daha da güçlendirmek, kardeş partilerle daha yakından dayanışma için elinden geleni yapacağını belirtti. FKP'nin anti-sovyetizmle daha şiddetle savaşmak zorunda olduğunu, Sovyetler Birliği Komünist Partisi ile, emperyalizme karşı savaşmak, barışı güçlendirmek, ulusal kurtuluş savaşlarıyle dayanışmak ve sosyalizmi kurmak konularında birleştiklerini ve bu birliğin hiçbir güç tarafından yıkılamayacağını belirtti.

Marchais'in bu sözleri bütün kongre delegelerinin hep bir ağızdan «Enternasyonal» ve «Marseyyez» marşlarının söylenmesiyle selâmlandı.

Komünistler, emekçilerin en yakın ve canlı sorunlarını, halkın demokratik istemlerini çözmek, emperyalistlerin memleket içinde desteği olan sömürücü sınıfların, burjuvaların, ağaların, asalakların sömürüsünden, ezgisinden geniş yığınları kurtarmak için savaşırlar!

İlerici cephede kadınlar

Yurdumuzun her köşesinde baskı ve zulüm düzenine karşı direnişler yaygınlaşıyor. Gerici-faşist karması hükümete karşı halkın yığınsal direnişleri gittikçe güçleniyor.

Bu direnişin içinde kadınlar, dün olduğu gibi, bugün de yerlerini alıyor. 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü'nü emperyalizme, işbirlikçi hükümetlerine, faşizme karşı eylemlerle karşılıyor. Onlar ne basın toplantılarıyle oyalanıyor, ne de sadece gözyaşı döküyor.

Ankara'da binlerce ananın katıldığı «Evlât acısına son!» mitinginde, savaşa kararlı analar gördük. Bu analar, kanlı hükümetin düşürülmesini istediler. Faşizmi lanetlediler. Bu analar, «kâtil iktidar!» diye haykırdılar. Evlâtlarının cellâtlarını gösterdiler.

Kadınların direnişleri kentlerde gösteri alanlarına, fabrikalarda grevlere, köylerde toprak savaşlarına doğru genişliyor. İzmit'te yüzlerce kadın işçi, faşizme ve halka yapılan baskılara karşı erkek işçilerle omuzomuza yürüdü. Ülker'de, Philips'de, Orko'da, Berec'de, Tariş'te ve daha birçok işyerlerinde, fabrikalarda kadın işçiler örnek bir örgütlü mücadele yürüttüler. Çınar Oteli grevinde kadın işçiler, grev kırıcılığı yapan sarı sendikacılara karşı devrimci sendikacıları kararlı biçimde savundular. Köylerde, ağanın zulmüne karşı ve bir avuç toprak için jandarma dipçiğinin üzerine yürüdüler. Ancak başlarını örtecek bir dam olan gecekondularını yıktırtmamak için yollara barikatlar kurdular.

Türkiye'nin emekçi kadınları, savaşları kendilerine örnek olan Komünist Cemile ve Fatma yoldaşları, Kurtuluş Savaşı'nın Kara Fatma'larını unutmamışlardır. Gene böylece, burjuvazinin hapishanelerinde genç yaşta ölen bir Hatice Alankuş'u, daha dün faşist kurşunlarıyla bir filiz gibi toprağa düşen demokrasi savaşçısı Nuray Eren-ler'i unutmuyorlar. Nerede haksızlığa karşı direniş varsa orada analarımızı, bacılarımızı, kadınlarımızı bir savaşa çağrı bayrağı gibi dikilmiş görüyoruz.

Çalışan ve yaratan emekçi kadınlarımızın karşısına Demirel Hükümeti, «yüksek sosyete»-burjuva kadınları çıkıyor. «Evlât acısına son!» mitingine Türk Kadınlar Birliği Başkanı Günseli Özkaya anarşi diyor, sokağa dökülme diyor. Bu hanımcık, ilerici kadınlardan gereken cevabı aldı. Kanlı hükümetin yıkılması için savaşan analar, «Çocuklarımız ölürken ne yapmamız gerekirdi, önerisi nedir?» diye sordular. Ve faşizme tırmanışa karşı savaş yolunu gösterdiler.

Evet, savaş yığınların arasındadır, direnişlerdedir. Türkiye'nin devrimci, ilerici kadınları burjuvazinin bütün engellemelerine karşın ilerici kadın derneklerinde örgütleniyor. Haksızlığa, sömürüye, zorbalığa karşı protestolarını gür ve inançlı sesleriyle haykırıyorlar. Ve yine örgütleniyorlar.

Gündemden inmeyen konu

Burjuvazi, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın yapıtı olan cumhuriyeti ele geçireli beri, Türkiye'de düzen sorunu gündemden inmiyor. Bu konu özellikle son yıllarda ön plânda yer aldı. Çünkü işbirlikçi burjuvazi sömürüde, soygunda her türlü ölçüyü aştı. Başta Amerikan ve Batı Alman tekelleri olmak üzere, yabancı sermayelerle, emperyalizmle ortaklaşa, ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini yağma ediyor.

Memleketi uçuruma sürükleyen bu politikaya karşı koyan işçi sınıfını, yurtsever gençliği, sosyalistleri, komünistleri baskı ve kanlı terörle susturmak istiyor. Hele azılı gerici partiler, açık faşistler hükümette yer alalı, sınıf savaşı daha da keskinleşti. İşbirlikçi burjuvazi dayandığı vurgun, sömürü düzenini, kendi düzenini kanla, kurşunla, ne pahasına olursa olsun, sürdürmek hevesinde. İşçi sınıfı, geniş yığınlar bu düzene karşı savaşıyor. Halk, emekçileri sömüren, memleketin iliğini, kemiğini emen, yabancılara peşkeş çeken, devlet hazinesini soyan başbakanlar, rüşvet yiyen bakanlar ve generaller istemiyor.

Bu uyanış, yürütülen kararlı savaş vurguncuların, ezgicilerin uykularını kaçırıyor. İşbirlikçi burjuvazinin en kodaman temsilcileri ikide birde toplantılar yapıyor ve demokratik hakların son kalıntılarının da kaldırılması, düpedüz faşist yasalar çıkarılması için ayak diretiyor. Büyük sermaye, özellikle işçi sınıfına yöneltilen bu saldırılarda, yine Halil Tunç gibi sarı sendicalılardan yardım görüyor. Tunç'un ve benzerlerinin hıyaneti elbette cezasız kalmıyor. Türk-İş'in bir süredir yıpranıp ufalanması bundandır. Ama sorun, bu büyük işçi örgütünün yıkılması değildir. Önemli olan tüm sendikaların devrimci bir örgütte toparlanmalarıdır. Bütün işçilerin, tekmil emekçilerin elele vermeleridir. Bu kanlı sömürü düzeninin simgesi olan Demirel hükümetini devirmektir.

TKP, gerici-faşist karması bu çetenin memleketi yıkımlara sürükleyeceğini daha ilk günden belirtti. Komünistlere göre Türkiye halkının kurtuluşu, halk düşmanı hükümetin alaşağı edilmesine, ileri

(Devamı 6. sayfada)

1976 bütçesi

İşbirlikçi burjuvazi, sömürgen sınıflar Türkiye'nin egemenlik haklarını çoktan sattılar. Yurdun ulusal onurunu ayaklar altına aldılar. Bugün ülkenin dış politikası Vaşington'da belirleniyor. Ekonomisini Ortak Pazar tekelleri kontrol ediyor. Bütçesini Konsorsiyum, Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu saptıyor. 1976 yılı bütçesini de Ankara Otelinde karargah kuran bu emperyalist kuruluşlar hazırladı. Halkımıza gene bir yıkım ve talan bütçesi dayatıyorlar.

1976 yılı bütçesi de emperyalistlerin, NATO'cuların saldırganlık plânlarına göre ayarlanmıştır. NATO harp bütçesi 140 milyara ulaştı. Bu silâhlanma yarışında Türkiye'nin payına düşen ilk taksit 13,5 milyar liradır. Yeni bütçede harp masrafları % 177 oranında arttırılıyor. Bütçenin aslan payı yine NATO harcamalarına, orduya, jandarmaya, polise ayrılıyor. Hükümet bütçe musluklarını, emperyalist silâh fabrikatörlerinin, OYAK'çı paşaların vurgunlarına yenilerini katmak için alabildiğine açıyor. Bu silâhları bugün, demokrasi, barış ve özgürlük için savaşan işçi sınıfının, ilerici, demokratik güçlerin, halkımızın göğsüne dayıyor.

Yeni bütçe halkımıza 120 milyar lira vergi getiriyor. Halka, açlık, yoksulluk, büyük zenginlere yeni vurgunlar getiriyor. Yabancı sermaye tekellerine, yerli işbirlikçilere 1975'te kârları % 70'i aşan bankerlere yeni vurgun ve talan olanakları sağlıyor. Bütçede, yabancı sermayenin kâr transferleri için ayrılan para, halkın eğitim ve sağlığı için ayrılan paradan kat kat yüksektir. Transfer harcamalarının temelinde korkunç bir sömürü, milyonlarca işçi ve emekçinin alın teri yatıyor.

Türkiye'nin «efendisi benim» diyen Uluslararası Para Fonu % 16 ile % 20 oranında bir devalüasyon dayatıyor. Bu para düşürülmesi sürekli sürüp gidiyor. Devalüasyonun faturasını emekçi halkımız ödüyor. Türlü zam ve vergilerle halktan toplanan paralar, mültimilyonerlerin kasalarına, Demirel ailesinin, OYAK'çı paşaların kasalarına akıyor.

Türkiye Komünist Partisi, ulusal gelirin halk yararına, adaletli bir şekilde dağıtılmasını, gelir oranıyla artan vergi sisteminin kurulmasını istiyor. TKP bu talan ve vurgun bütçelerinin kaldırılması için savaşıyor. Bunun için TKP, Türkiye'nin emperyalist devletlerle bağlamış olduğu bütün kölelik anlaşmalarını bozması, NATO'dan çıkması şarttır, diyor. Bütçeyi emperyalist tekellerin ve yerli ortaklarının yağmasından kurtaracak ilerici, demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesi için savaşıyor.

Faşizm ve Maoculuk

Emperyalizme karşı savaşta, proletarya, Marksizm-Leninizm ilkelerine içtenlikle bağlı olan dünya komünist ve işçi hareketi gittikçe güçleniyor. *«Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!»* sloganı bu savaşta yığınların parolası oluyor. Emperyalizm geriliyor. Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş savaşları utkular kazanıyor.

Böylesi bir gelişme, emperyalist çevreler kadar, dünya komünist ve işçi hareketini parçalamayı başa alan Maocu grupçuklukları da tedirgin ediyor. Saldırgan NATO'nun egemen çevreleriyle, faşist rejimlerle kolkola giren Maocular koyu şovenliği, Sovyet düşmanlığını alabildiğine körüklüyorlar.

Türkiye'deki son olaylar Maocuların faşist güçlerle elele verdiğini, işçi sınıfının, halkımızın anti-emperyalist, anti-faşist savaşını ezmek için gerici, faşist karması hükümetin elinde vurucu güç olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Onlar, Seydişehir'de, TARİŞ'te olduğu gibi, Türkeşçi faşist komandolar ve polisle birlikte işçi grevlerine, anti-emperyalist, anti-faşist mitinglere, toplantılara saldırıyor. Polise, MİT'e, CİA'ye ajanlık ediyor. Hükümet programında anti-komünizmi başa alan Demirel ve ortakları MİT ajanı Maocuların provokasyonlarını destekliyor. Bunlar, «komünistlerin silâh depoları ele geçirildiği» yolunda provokasyonları yayıyorlar. Amaç, işçi sınıfının politik ve sendikal birliğini parçalamak, komünistlere, TKP'ne saldırmaktır. Maocu grupçukların provokasyonlarını gizlemektir. Bu, usta hırsız oyunudur.

Leninizme, «revizyonculuk», dünya barışının kalesi Sovyetler Birliğine «sosyal-emperyalizm» gibi uydurma deyimlerle saldıran Maocular, Türk-Sovyet ilişkilerine, emperyalizm ajanlarından daha aşağalık bir dille karşı çıkıyorlar. Bütün bu iğrenç provokasyonları Pekin'den alıp Ankara'da, İstanbul'da piyasaya sürüyor.

Gerçekten, sosyalist ülkelere sövenler, kurtuluş hareketlerini parçalamaya çalışanlar, dünyanın ilk sosyalist ülkesine düşmanca saldıranlar, Çin halkına ilk yardım elini uzatan Sovyet erlerinin oğulları ve torunlarına ateş açanlar, her yerde komünistlere uygulanan kanlı terörü destekliyenler, NATO'yu silâhlanmaya, yeni yeni saldırılara çağıranlar komünist olabilir mi? Bunun yanıtı kesin ve somuttur: Olamaz!

Maoculara karşı savaş, halkımızın, işçi sınıfının ileri, demokratik bir düzen için verdiği savaşın ayrılmaz bir parçasıdır. Onların gerçek yüzlerini açığa vurmak, tüm komünistlerin, ilericilerin, yurtseverlerin ana ödevidir.

Militanlardan

Savaşta birlik

Türkiye'de işçi sınıfının, onun doğal bağlaşığı yoksul köylülerin ve tüm ilerici yurtsever güçlerin yakın hedefi ileri demokratik bir düzen kurmaktır. Bunun da yolu en başta işbirlikçi, gerici faşist karması hükümeti alaşağı etmek, halktan yana demokratik bir hükümeti işbaşına getirmekten geçiyor.

İşçi sınıfı ve onun savaşkan öncüsü TKP Türkiye halkını kapitalizmin derinleşen krizlerinden ve bunun sonucu olan enflâsyondan kurtarmak, emperyalizmle olan bağları kesmek, ikili anlaşmaları yırtmak, onun saldırgan askeri örgütleri NATO'dan, SENTO'dan çıkmak, bağımsız barışçı bir dış politika izlemek, ulusal ağır sanayii kurmak, köklü bir toprak reformunu gerçekleştirmek için yıllardır çetin bir savaş yürütegelmiştir ve yürütüyor. Bugün bu savaş köylülerin toprak istekleri için direnişi, ağa topraklarını işgal edişi, öğrencilerin, öğretmenlerin demokratik haklar ve ülkenin bağımsızlığı için çıkışlarıyla yeni boyutlar kazanıyor.

Ne var ki, ileri demokratik bir düzen için savaşımın baş koşullarından biri olan işçi sınıfının politik ve ekonomik birliğini sağlamak sorunu başta duruyor. Bugün sarı sendikacılar, faşist işbirlikçi politikacılar, Maocu, Troçkist vb. bozguncu akımlar, küçük burjuva sosyalistleri, reformistler işçi sınıfının politik ve ekonomik birlik için savaşımını baltalamaya çabalıyorlar. TARİŞ İplik Fabrikasında çalışan işçilerin üzerine 40 kişilik satılık faşist bir grubun sürülmesi, olay çıkartılarak işçilerin kırdırılması, işbirlikçi burjuvazinin işçi sınıfının direnişini, serbestçe sendika seçme özgürlüğünü ve birliğini bozmak için neleri göze aldığının en son örneklerinden biridir. DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası Başkanı Rıza Güven'in belirttiği gibi saldırılar düzenlidir, önceden plânlanmıştır. Bunlar emperyalizme göbekten bağlı hükümetin, CİA'nın, MİT'in tezgâhladığı kanlı olaylardır.

Bu oyunları bozmak, işçi sınıfının ekonomik birliğini sağlamak için devrimci ve ilerici sendikalarda örgütlenmek zorunludur. Ama işçi sınıfının savaşkan politik öncüsü TKP'nin saflarında birleşmek, onu işçi sınıfının ve emekçi halkın yığınsal partisi haline getirmek herşeyden önce gelmektedir. İşçi sınıfının politik ve ekonomik birliğini sağlamak savaşının çıkış noktası budur. TKP örgütleri ve militanları işçi sınıfının birliğini sağlamak, işçi yığınlarıyla bağlar kurmak, fabrikalarda örgütlenmek yollarını arıyorlar, bu uğurda çabalar sarfediyorlar. Türkiye halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş savaşı, işçi sınıfı bu birliğini sağladığı oranda zafere daha emin adımlarla ilerliyecektir.

Devlet mekanizmasını temizlemek

Sömürücü sınıflar, erki ve devlet mekanizmasını sınıfsal çıkarları için kullanırlar. Sınıflı, sömürgen toplumda devlet mekanizması, baskı ve terör aracı, burjuvazinin kollektif «yönetim» organıdır. Gerici-faşist karması Demirel hükümeti bunun için devlet mekanizmasını faşistlerle, aşırı gericilerle payandalıyor.

Yerli-yabancı tekelci sermayenin dayattığı bu hükümet, işbaşına gelirgelmez devlet mekanizmasına el attı. Çeşitli devlet kuruluşlarında, orduda, bakanlıklarda emperyalizme, NATO'ya karşı ulusal çıkarlarımızı, onurumuzu savunan binlerce yurtseveri işten çıkardı. Cumhuriyet rejimini kökünden baltalamaya girişti. Tehlike böylesine büyüktür. Bu tehlike, kırım ve kıyım, burjuvazinin en terörcü ve en talancı kanadı erkte, hükümette kaldıkça sürecektir.

Polis, ordu, hükümet daireleri, devlet kurumları ülkü ocakları üyeleriyle, komandolarla dolduruluyor. Vurucu faşist komandolar silâhlandırılıyor. Burjuva devleti, işte böylesi polis devletine dönüşüyor. Bu süreç, işbirlikçi kodaman burjuvazinin, holdinglerin tekelciliğe yönelmeleriyle sıkısıkıya bağlıdır. Faşist komandoların burjuva devletinin kolluk kuvvetleri, yan güçleri haline gelmesi böylesine oluşuyor. Bu durumda, devlet mekanizmasının gericilerden arınması için verilen savaş, ileri demokrasi savaşından ayrılmaz. Bu savaşımın kapsamına, ordunun faşistlerden, NATO'cu, holdingci Sancarlardan temizlenmesi savaşı da giriyor.

TKP, devlet mekanizmasını faşistlerden arındırma, Türk ordusunu NATO komutasından çekip alma sorunlarını programına, savaşımına almıştır. Bunun için komünistlere, parti örgütlerine büyük sorumluluklar düşüyor. Bu dönemde yığın örgütlerinde yuvalanmak, parti örgüleri kurmak, ordu içinde çalışmak günün sorunudur.

Lenin köşesi

Parti basınının önemi

V. İ. Lenin der ki: *«Burjuvazi, işçiler üzerinde ideolojik etkisinin azaldığını, sarsıldığını, zayıfladığını gördüğü her yerde ve her zaman en aşırı, en korkunç iftira ve yalana başvurmuştur ve ileride de başvuracaktır» (c. 25, s. 352).*

Lenin bu sözleri, dersin düpedüz, bugün Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin tutumu üstüne söylemiş.

«Kapitalizmde basın özgürlüğü hepten burjuvazinin tekelindedir. Burjuvazi yalan ve iftira yaymak, halkın bilincini körletmek için, bankaların parasıyla gazeteler çıkarır. Kapitalizmde işçi sınıfının basını boğulmaktadır. Ona kendi görüşünü ve sözünü söylemesine izin verilmemektedir.» (c. 36, s. 535–536.) Lenin'in bu sözleri de bugünkü Türkiye için kalıbı kalıbına geçerlidir. Bu durum karşısında parti basın ve yayınlarının önemi kendiliğinden ortaya çıkıyor.

V. İ. Lenin der ki: *«Parti gazetesinin rolü sadece fikirleri yaymakla, sadece politik eğitim yapmakla, politik bağlaşıklar kazanmakla sınırlanamaz. Gazete sadece kollektif bir propagandacı, kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütçüdür.» (Tüm yapıtları, c. 5, s. 11.)*

Lenin, komünist basının temel prensiplerinin partililik, gerçekçilik, halkçılık ve yığınsallık olduğunu belirtir, gazetenin yerel örgütlerle sıkı bağlar kurmasını, yerel örgütlerin gazeteye yardım etmesini önerir ve şöyle der: *«Proletarya partisinin gazetesini kendi organı sayanlar, parti üyesi yükümlülüğünün bilincine varan herkes gazete ile sıkı bağlar kurmalı, gazeteye haber ulaştırmalıdır.» (c. 9, s. 107.) «Yerel örgütler, materyaller, çeşitli olaylarla ilgili bilgiler ve öneriler, çeşitli konularda yazılar göndermeli ve çeşitli problemlerle ilgili fikirlerini bildirmelidirler.» (c. 19, s. 415.)*

Lenin, yerel örgütlere ve gazeteye yazı yazanlara şunu salık verir: *«Yerel örgütler Merkez Organdan bazı yazıları çoğaltarak bildiriler halinde yayımlamalıdır. Partinin belgilerini popüler biçimde anlatmalıdır. Yayımlanan yazılarda tamamlamalar, kısaltmalar yapılabilir, yazıların biçimleri değiştirilebilir. Yerel örgütler Merkez Organın ismini yığınlar arasında yaymak için gazeteden sık sık parçalar alarak yayımlayabilirler.» (c. 11, s. 321–322.) «Gazetedeki yazıların proletaryaya, kurtuluş hareketine katılanların tümüne yardımcı olacak, hareketin genişlemesine, savaş biçimlerinin bilinçle seçilmesine yardım edecek, en az güç sarfedilerek en iyi ve en dayanıklı sonuçlar sağlıyacak biçimde yazılması gerekmektedir.»* (c. 9, s. 208.)

Leninci parti basını ilkelerine sımsıkı bağlı olan TKP, yerel örgütlerle sıkı bağlar kurulmasına büyük önem verir, yerel örgütlerin gazeteye haber, yazı göndermelerini, çeşitli konularda fikirlerini bildirmelerini önerir.

Sosyalist ülkelerde

■ Sovyetler Birliği'nde 10. Ekonomik Kalkınma Plân döneminde ulusal gelirin % 24–28, endüstri üretiminin % 35–39 ve köy ekonomisinde üretimin % 14–17, kişi başına düşen reel gelirin % 20–22, aylıkların ortalama % 16–18 oranında artması öngörülüyor. Yine bu plân döneminde emekçilerin ortalama aylıkları 170 Rublenin altında olmıyacak. Kolhozcu köylülerin gelirleri % 24–27 oranında yükselecek. Ayrıca köy emekçilerine sosyal fonlardan ortalama % 28–30 ek gelir ayrılacak. 10. Beşyıllık Plân döneminde 545–550 milyon metre kare yeni konut, çocuk yuvaları, kreşler, okul ve hastaneler, sanatoryum ve dinlenme evleri, kitaplık, sinema ve tiyatro binaları kurulacak.

■ Sosyalist Küba, ulusal ekonomisini sağlam temeller üzerine oturtarak büyük başarılar elde ediyor. Ulusal gelir her yıl % 10 oranında artıyor. Küba'da yılda 6,5 milyar kilovat saat elektrik enerjisi, 2 milyon ton çimento ve 5 milyon ton petrol üretiliyor. Küba bugün şeker üretiminde dünyada birinci yeri alıyor. Son beş yılda Küba'da 17 bin kilometre asfalt yol yapılmıştır.

■ Macaristan Halk Cumhuriyeti, Sovyetler Birliği'nden alınan 10 konut yapımı kombinası ile son 15 yıl içinde 1 milyon yeni konut kurma olanağı sağlamıştır. Öte yandan, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Macaristan Halk Cumhuriyeti'nde (148'i içinde, iğneden ipliğe her şey satılan) 3.500 mağaza, 130 otel, 316 hastane, 239 poliklinik, 1.527 dispanser, 2.298 çocuk yuvası ve bahçesi, 3.331 ilk ve ortaokul yapılmıştır.

■ 1975 yılında Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde 400 bin aile yeni konutlara taşınmışlardır. 1,5 milyon emekçinin yıllık izinleri yükseltilmiştir. Ayrıca 3,5 milyon emekçinin, yarım milyon işçi ve memurun aylık ve ücretleri artırılmıştır.

Gençliğe musallat olanlar

Ülkede ve yurt dışındaki yurtsever gençliğimizin yürüttüğü savaşın başlıca niteliği, anti-emperyalist olmasıdır. Bugünkü faşist tırmanış koşullarında, bu direnişin anti-faşist yönü ön plâna çıkmıştır. Gerici-faşist karması, kanlı bir hükümet erki ele geçirmiştir. Faşist saldırılar, insan öldürmeler günlük olaylar haline gelmiştir.

Böylesi bir dönemde anti-faşist savaş biçiminde beliren sınıf savaşının özellikleri vardır. Devrimci gençlik hareketi, işçi sınıfının öncülüğünde, işbirlikçi burjuvaziye karşı sürdürülen direnişin ayrılmaz bir parçasıdır. Bugün savaş boyları kesinleşmiş olmakla birlikte, özellikle genç kuşakların bir bölümü baş düşmanı görememektedir. Halk düşmanı Demirel Hükümeti ve ona uşaklık, maşalık eden Maocu, Troçkist, goşist, anarşist tipinden bozguncular, ajanlar, bu yönünü seçemiyen, iyice göremiyen gençler arasında kendilerine tutunacak dal arıyorlar.

Gençliğin anti-faşist direnişini zayıflatan, «gizli» gençlik hareketi içinde olduğunu iddia eden bir de bozguncu takımı vardır. Bunların başında, faşistlerle açık işbirliği yapan Maoculardır. Bunların yaptığı, «İki süper devlete karşıyız» yutturmacasıyle anti-faşist mücadelenin, emperyalizme karşı olan niteliğini, dolayısiyle sınıfsal özünü yozlaştırmaktır. İşbirlikçi burjuvaziye hizmet etmekte birleşen bütün sapık akımların çıkacağı sokak bundan başka olamaz. Bu bozguncular işçi sınıfının savaşta öncülüğünü tanımıyor. Gençliği ters yola saptırmak için, ona «devrimlerde öncü sensin» diyor. Bunlar, somut koşulları, kuvvetler dengesini hiçe sayıyor. Yuvarlak lâflar ediyor: «nerede hareket, orada bereket», «devrimleri devrimciler yapar» gibi tekerlemeler savuruyor. Bazıları da «büyük» istekler ileri sürüyor. «Politik örgütleri askersel hareket içinde oluşturmaktan» söz ediyor. Böylesi bir kışkırtmayla gençleri faşistlere, polise kırdırmak taktiğini uyguluyor. Bunun yanısıra uyduruk sosyalistlerin bir bölümü de başka hava çalıyor. Bunlar, «faşist diktanın gündemde olmadığını, objektif koşulların buna elverişli olmadığını» ileri sürüyor. Onlar, devrimci gençliği bu yönden şaşırtıyor. Tek sözle, bütün bu sapık akımların ortaklaşa uyguladıkları yöntemin amacı: kavram kargaşalığı yaratmak, anarşik olayları körüklemek, yurtsever gençlik hareketini işçi sınıfından, yığınlardan koparmaktır.

Bu eğilimlere karşı, Maoculara, bütün sapık akımlara karşı savaşmak ve uyanık olmak zorunluktur.

Örgütlenme özgürlüğü

Örgütlenme özgürlüğü, demokratik özgürlüklerin başta gelenlerindendir. Halkın örgütlenme özgürlüğünün bulunmadığı ülkelerde demokrasiden söz edilemez. Örgütlenme özgürlüğü için savaş, demokrasi savaşından ayrılamaz.

Gelmiş geçmiş burjuva hükümetlerinin en eli kanlısı olan bugünkü gerici-faşist karması ortak hükümet işçi sınıfının hak alma savaşının karşısına dikilmiştir. O, emekçi yığınların örgütlenmesini engelleyici yasalar getirmeyi, Anayasada, kısıtlı da olsa, bu hakkı tanıyan maddeleri budamayı ön plâna almıştır. Bazı «sosyalist» partiler de «141. ve 142. maddeler örgütlenmeye engel değildir» gibi lâflarla, bu halk düşmanlarının değirmenine su akıtıyorlar.

Burjuvazinin örgütlenme özgürlüğüne koyduğu engellerin başında, TKP'ni yasaklayan 141. ve 142. gibi faşist maddeler gelmektedir. Burjuvazi, emekçi katmanların, gençliğin dernek, ocak ve meslek kuruluşlarının politikoyla uğraşmasını yasa dışı etmiştir. Köylü emekçilerimizin örgütlenmesini engellemeye özel bir önem vermektedir. Ordunun politikaya karışamıyocağı yasalara konmuştur. Ama işine gelince orduyu politik amaçlarla kullanmaktan da geri durmamoktadır.

Bu sorunun bir yanı. Bir de çetin savaşlarla elde edilen sendikal ve politik örgütlere saldırılar vardır. Sarı sendikacılar, sahte sosyalistler, Maocu, goşist, Troçkist, Kıvılcımlıcı tipinden bozguncular eliyle, ilerici örgütleri, akımları yozlaştırma eylemi vardır.

İşbirlikçi burjuvazinin, emekçi yığınların politik örgütlenmesine karşı saldırılarında kullandığı başka bir yön de, devrimci, ilerici örgüt ve kuruluşların uluslararası demokratik örgüt ve kuruluşlarla bağ kurmasına koyduğu yasaktır. Demirel Hükümeti, Türk-İş başlarının, emperyalizmin kanatları altındaki yabancı örgütlerle ilişki-bağ kurmasını destekliyor. Demirel Hükümetinin «özelliklerinden» biri de, polisi, faşist komando sürülerini örgütlenme özgürlüğüne, işçi sınıfımızın sendika seçme hakkına karşı tertiplerinde, baskı aracı olarak kullanmasıdır. Bu alanda CIA ve MIT ajanlarından alabildiğine yararlanmasıdır.

İşçi sınıfının, emekçi yığınların hakalma, özgürlük, ulusal bağımsızlık savaşındaki başlıca gücü, örgütleridir. Bu örgütler arasındaki iş ve eylem birliğidir. Burjuvazinin örgütlenme özgürlüğüne uyguladığı yasak ve saldırılara karşı savaş kaçınılmazdır. Bu savaş günceldirpozarlıksızdır.

Bağlaşıklığın somut biçimleri

Bugün parti örgütlerinin, komünistlerin önünde duran ödev: azılı gerici-faşist karması hükümeti devirmek için yürütülen savaşa daha geniş yığınları çekmektir. Bu savaşta anti-faşist, anti-emperyalist cephenin en sağlam dayanağı-temeli olan işçi-köylü bağlaşıklığını oluşturmaktır. Bu da, kuşkusuz, legal ve illegal savaş biçimlerini ustaca birleştirmekle, yığınlar arasında yoğun bir çalışma yürütmekle olur.

Demirel Hükümeti bir yandan silâhlı zorbaları, Türkeşçileri, işçilerin, ilericilerin, gençlerin üzerine sürüyor. Ortalığı kana boyuyor. Öte yandan faşistleri, Maocuları, Tunç-Şide-Özdemir gibilerin kanalıyle fabrikalara, bürolara yerleştiriyor. Bunun yanısıra köylünün yığınsal örgüt biçimi olan tarım, kredi ve satış kooperatiflerini olduğu gibi ele geçirme tertiplerine başvuruyor. Bu bakımdan kooperatifler bugün köyde, işbirlikçi burjuvazi-toprak ağası ikilisiyle bütün demokratik güçler arasında sertleşen savaşımın önemli bir kesimi oluyor. Bilindiği gibi, «Tariş», «Çukobirlik», «Fiskobirlik», «Pankobirlik» gibi dev kooperatifler büyük toprak ağalarının, çiftlik beylerinin arpalığıdır. Bu birliklerin başında AP, MSP, CGP gibi gerici partilerin adamları bulunuyor. Asıl savaş bu tepe ile taban arasındadır.

Yurdumuzda kooperatifçilik, küçük ve orta köylüler arasında yaygındır. Söz konusu olan, köy emekçilerinin örgütlenmesine, ağaların tefecilerin, tüccarın ve işbirlikçi hükümetlerin soygun ve baskısına daha güçlü biçimde karşı koyabilmesine yardım eden kooperatifçiliktir. Bu tür kooperatifler küçük ve orta köylünün öz çıkarlarına uygundur. Böylesi kooperatifler, köklü bir toprak reformunun hem amacıdır, hem de böyle bir toprak reformunun gerçekleştirilmesi için köylünün elinde bir araçtır. Kooperatifler, köydeki topraksızı da, küçük üreticiyi de, orta çiftçiyi de kolayca birleştirebilecek bir örgüt biçimidir. Aynı zamanda kooperatifler, demokratik bir toprak reformunun önemli bir öğesidir. Bundan ötürü, toprak reformunu savunan politik parti ve demokratik kuruluşlar arasında bir bağ, bir odak rolü oynamaktadır. Örneğin, CHP'nin sola açılan kanadıyla işçi sendikaları, demokratik kuruluşlar, sosyalistler ve komünistler arasında, kooperatiflerin köylünün çıkarlarını savunan bir kuruluş haline getirilmesi konusunda somut görüş ve eylem birliğine gidilmesi için olanaklar yaratıyor. Böylece, TKP'nin savunageldiği Köylü Komiteleri kurma ilkesi daha somut bir önem kazanıyor.

Kooperatifleri ağaların, çiftlik beylerinin ve bunların kümelendiği AP gibi gerici partilerin elinden kurtarmak, tüm yurtseverlerin ve köylüden yana güçlerin ortak hedefi haline gelmiştir. Bağlaşıklık işte bu somut temeller üzerinde kurulup gelişecektir. İşçi-köylü bağlaşıklığının yolu böylesi somut biçimlerden geçer.

Komünizm düşmanlığı

Sosyalist ülkelerin yürütegeldiği ardıcıl barış politikası yeni yeni başarılar elde ediyor. Dünyada güçler dengesi barıştan, sosyalizmden yana değişiyor. Ulusal kurtuluş savaşları başarı üstüne başarı kazanıyor. Kapitalist ülkelerde emekçilerin tekellere, sömürüye karşı savaşımları gitgide daha etkili oluyor. Bütün bunlar gerici, emperyalist çevreleri, barış düşmanlarını tedirgin ediyor. Bunun için de gerici burjuva basın ve yayın organları kokuşan ve çöken kapitalist düzenin ömrünü biraz daha uzatabilmek için anti-komünizmi, anti-sovyetizmi ön plâna alıyorlar.

Bugün Batı dünyasının radyo ve televizyonlarında olduğu gibi, ülkemizde de, gerici faşist karması hükümetin borazanlığını yapan besleme basın ve radyolarda ele alınan başlıca konu, antikomünizmdir, Sovyet düşmanlığını azgınca körüklemektir.

Tarihsel Helsinki belgesinin imzalanmasından bu yana yarım yıl geçti. Bu bölgede yer alan barış ilkelerini her adımda çiğneyen emperyalist, NATO'ya egemen çevreler, insanlığın yeni bir dünya savaşından korunması çabalarını baltalıyorlar. Anti-komünizmi, anti-Sovyetizmi bununla yanyana değişik biçimlerde uyguluyorlar. Emperyalist basın ve yayın organları Soljenitsin, Zaharof gibi Sovyet düşmanlarının çıkışlarını, Mao kliğinin uydurmalarını, faşist Göbels'in-Hitler'in çılgınlıkları biçiminde yayıyorlar. Franko gibi, Çu En Lay gibi barış, sosyalizm düşmanlarının ölüleri önünde eğiliyor, faşist generallerin komünistlere, sosyalistlere karşı uyguladığı kanlı terörü destekliyenleri göklere çıkarıyorlar.

NATO elebaşılarının, Maocu'ların antikomünizmi ve anti-sovyetizmi körüklemekle güttükleri amaç açıktır: Onlar, Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşama politikasını baltalamak, gerginliği artırmak, soğuk harbi hortlatmak istiyorlar. Hitler faşizminin uyguladığı yöntemleri kullanıyorlar. Böylesi bir politikanın sonucunun ne olduğunu herkes çok iyi biliyor.

Hitler faşizminin ezilmesinden 30 yıl sonra kolayca anlaşılması gereken bir şey varsa o da şudur: Anti-komünizm, anti-sovyetizm zehiriyle çevreyi kirletenler, birgün gelecek, bu bataklığın içinde kendileri boğulacaktır.

Kürt halkı, ordu ve Maocu ajanlar

Sadece gerici-faşist karması hükümetin silâhlı komandoları değil, CIA'nın 5. Kolu olan Maocu ajanlar da gittikleri yere ölüm götürüyor. Halka karşı baskı aracı oluyorlar. Komünistleri, ilericileri polise haber veriyor, onları tutuklatıyorlar. Bunlar artık, uluslararası alanda olduğu gibi, yurdumuzda da açıkça ulusal kurtuluş savaşlarına karşı çıkıyorlar. Halkların, halkımızın en büyük düşmanı NATO'yu savunuyorlar.

Gerici-faşist karması hükümetin daha ilk aylarında Maocu ajanlar, işçi sınıfından okkalı bir tokat yediler. İlerici, yurtsever gençler, onların anti-komünist curcunalarına katılmadılar. Düzenledikleri kışkırtıcılık mitinglerinde faşist komandolarla onları başbaşa bıraktılar.

Demirel, Türkeş, OYAK'çı paşolar çetesi, şimdi Maocu ajanları Kürt halkının, Kürt devrimcilerinin arasına salıyor. Kürt halkının üzerine bir yandan faşist komandoları sürüyor, bir yandan da Maocu ajanların eliyle Doğu illerinde kışkırtmalara gidiyor. Kahramanmaraş'da, Malatya'da, Mardin'de, Diyarbakır'da çıkarılan kanlı olayların, «operasyonların» nedenleri böyledir. İşbirlikçi, gerici hükümet Doğu'yu, Kürt halkını yeniden kana buluyor: jandarma, komando birlikleri köylere baskınlar yapıyor, kuşatıyor, bombalıyor, yakıyar. Silopi'de, Bismil'de, Tuzluca'da, Viranşehir'de olduğu gibi. Kırımdan kurtulmak için onbinlerce insan dağlara sığınıyor. Bu barbarlığı, bu kanlı ayırımı yapan Ankara hükümeti zorba hırsız oyunu oynuyor. Ayrılıkçıları, «milli birlik elden gidiyor» yaygaraları koparıyor. Kürt ve Türk halkının arasına düşmanlık sokmaya çalışıyor. Maocu ajanlar provokasyonlarını bu alanda sürdürüyor. Onlar bir yandan Kürt halkının ulusal onurunu şovenizme döndürmeğe çalışıyorlar. Öte yandan Kürtleri silâhlı serüvenlere, kanlı provokasyonlara dürtüklüyorlar. Türk ve Kürt emekçilerini birbirinden koparmaya çalışıyorlar. Ordu içinde şovenliği körüklüyorlar. Maocular, açıkça, burjuvazinin Kürt halkını zorla, silâhla «özümseme» politikasını destekliyorlar. Maocular ulusal özgürlüğün can düşmanıdır.

Türk ve Kürt komünistleri, ilericiler, yurtseverler elbette bu terör karşısında ellerini kollarını bağlayıp, aman provokasyondur deyip, oturmayacaklardır. Tam tersine, bu sert teröre, ulusal baskıya karşı Türk ve Kürt emekçilerini yığınsal direnişlere çekmek için bu savaşı örgütlemek zorundadırlar. Bugünkü kanlı hükümetin zorbalıklarına ancak böylesi bir yolla karşı durulur. Maoculara karşı amansız savaş Türk ve Kürt halklarının üzerinde yaşadığı Türkiye Cumhuriyetini NATO'nun ve Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtarma savaşından ayrılmaz.

Kapitalist ülkelerde

● İtalya'nın başkenti Roma'da, 11 Şubat günü, 70 binden fazla kadın gösteri yaptı. Ülkenin her köşesinden gelerek gösteriye katılan kadınlar, çalışma hakkı ve toplumsal yaşama eşit haklarla katılmalarının sağlanmasını istediler. Son yılların özelliklerinden biri, hak alma ve sosyal ilerleyiş savaşlarına kadın emekçilerin daha yoğun bir şekilde katılmasıdır.

● 1 Şubat'ta İspanya'nın Borselona kentinde 140 binden fazla emekçinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe katılanlar, bütün politik tutukluları kapsıyacak genel affın çıkarılması, demokratik kuruluşlara serbestçe çalışma olanaklarının sağlanması ve bağımsız bir dış politika uygulanmasını istediler. İspanyol polisi, emekçilerin üzerine zırhlı birliklerle saldırdı.

● Uluslararası Çalışma Örgütünün verilerine göre, 1970 yılında 23 gelişmiş kapitalist ülkede, işsizlerin sayısı 7 milyon 846 bin iken, 1975 yılında 18 milyona ulaşmıştır. Bu sayı ise, aktif nüfusun %5,5'i demektir. 1976 yılında bu ülkelerdeki işsizler ordusuna daha 2 milyon kişi katılacaktır.

● 1975 yılında gelişmiş kapitalist ülkelerde enflâsyon şimdiye dek görülmedik ölçülere ulaşmıştır. Enflâsyon oranı Türkiye'de % 35, İngiltere'de % 25, İtalya'da % 1, Kanada'da % 10, Amerika Birleşik Devletleri'nde % 7,5'tir.

● Batı Almanya İş ve İşçi Bulma Kurumu, Ocak ayında kayıtlı işsiz sayısının 1 milyon 115 bine yükseldiğini açıkladı.

Gündemden inmeyen konu

(2. sayfadan devam)

demokratik bir düzen kurulmasına bağlıdır. Bu ise, ancak tüm emekçilerin, tüm demokratik, yurtsever güçlerin omuz omuza vererek savaş yürütmeleriyle gerçekleşebilir. Böylesi ortak, örgütlü bir savaştan gayrı, halkımıza çıkar yol kalmamıştır. Türkiye'de düzen değişikliği kaçınılmazdır. Ne faşist karması hükümetin kanlı baskısı, ne de başka bir şey, bu süreci durduramaz. Halkçı, ilerici bir düzene, ileri demokratik bir hükümete kavuşmak istiyorsak, girişlerimizi birleştirmekte gecikmemeliyiz.

Hedef

Memlekette emekle sermaye arasında savaşım kıyasıya gidiyor, Halkımızın, Amerikan boyunduruğuna karşı direnişi yeni boyutlar alıyor. Gerici-faşist karması hükümeti oluşturan işbirlikçi burjuvazinin en talancı, terörcü koluyle geniş emekçi yığınlar arasındaki uzlaşmaz çelişkiler, çatışmalar gittikçe sertleşiyor. İşçi sınıfının, ilerici güçlerin bu savaşımı gereken yığınsal tabana giderek oturuyor, politik yörüngesine giriyor.

Böylesi bir gelişme toplum yaşantısının bellibaşlı sorunu oluyor. Gittikçe genişliyen, daha örgütlü, bilinçli bir nitelik alan yığın direnişleri tek bir noktada düğümleniyor: Tüm ilerici güçlerin, yurtseverlerin ortak hedefi gerici-faşist karması hükümeti alaşağı etmek! Halktan yana ileri, demokratik bir hükümeti işbaşına getirmek!

Halkımızın, işçi sınıfının bu yöndeki direnişini, savaşını ezmek istiyen Demireller, Türkeşler uyguladıkları kanlı terörü daha da şiddetlendiriyorlar. Egemenliğini sürdürmek istiyen işbirlikçi burjuvazi bu kanlı terörün uygulanmasında taktik değiştiriyor. Sıkıyönetimin başka bir biçimini uyguluyor. Faşist komandoları, Maocuları, provokatörleri açıktan açığa kullanıyor.

Gerici-faşist karması hükümetin baskı ve terörü yığınların direnişini önliyemiyor. İşçi grevleri, öğrenci, gençlik ve yığın direnişleriyle örülüyor. Yurt dışında, yabancı ülkelerde çalışan işçilerimiz, öğrencilerimiz bu savaşıma çeşitli eylemlerle katılıyor. Ankara'da binlerce ana, İzmit'te 4 bin işçi ve yurtsever genç faşist saldırıları protesto yürüyüşü ve mitingleri yaptılar. Seydişehir'de 5 bin işçi faşizmi protesto mitingi tertipledi. Halk bu gösterileri sevgi ve coşkunlukla karşıladı. İzmit'te, yürüyüşe katılanlara, evlerin pencerelerinden çiçek atıldı. Böylece halkımız savaşta dayanışmanın bilinçli örneklerini veriyor. Yürüyüşlerde binlerce işçi, kadın ve genç: «Kahrolsun faşizm!» «Nasırlı ellerimizle faşizmi ezeceğiz!» «Katil hükümet çekil!» sloganlarını memlekete bir kez daha yaydılar.

Böylesi bir durumda, faşizme geçit vermemek için ortak bir savaş platformu olmalıdır. TKP, savaş platformunu halka, geniş yığınlara biteviye açıklıyor. Bu platformu yaymak, halka maletmek için yığınların savaş birliğini sağlamak gerek. Yığın direnişlerine sahip çıkmak bir zorunluktur. Sonra, bu girişimleri baltalıyan provokatörleri, bozguncuları demaske etmek, pasiflik çemberini kırmak tüm ilerici güçlerin, demokrasiden yana olan herkesin görevidir. Bu ortak hedef uğrunda, ortak savaş!

PARTİ YAŞAMI

Ortak belgi

İşçi sınıfının, diğer toplumsal katmanların yığınsal eylemlerinde «141–142'ye son!» belgisi, ayrı ayrı politik düşüncedeki örgütlerin birleştikleri ortak belgilerden başlıcasıdır. DİSK, Türk-İş tabanındaki sosyal demokrat bazı sendikalar, TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED, Türkiye Barolar Birliği, gericilerin etkinliğinde yapıldığı halde II. Basın Kurultayı, CHP, legal sosyalist akım ve TKP, 141–142'nci maddelere karşı savaşımda birleşmişlerdir.

141–142'ye karşı böylesi bir savaş, cephesi doğmuştur. Çünkü bu maddeler, bütünüyle demokratik harekete karşıdır. Birinci olarak, Türkiye işçi sınıfının öncü, savaşkan kolu TKP bu maddelerle yasaklanmıştır. İkincisi, legal sosyalist akıma, dün olduğu gibi, bugün de, yine bu maddeler açık saldırı olanağı vermektedir. Üçüncüsü, işbirlikçi burjuvazi bu maddelerle anti-komünizme «yasallık» sağlamıştır. Buna dayanıp, ulusal burjuvazinin sola açılan kanadına da saldırmaktadır. Onu bu silâhla etkisizleştirmek, ya da parçalamak istemektedir. İşte bundan ötürü, faşist 141–142'nci maddelere karşı savaşta komünistler, sosyalistler ve demokratik güçler bir araya gelmişlerdir. Hele böylesi yasalarla donanmış işbirlikçi hükûmetin açık faşizme tırmanışı, bu savaşı daha da zorunlu kılmış, hızlandırmıştır.

Böylesi bir durumda, «yeni TİP»in bazı yöneticileri 141–142'nci maddelere karşı savaşımı, «bu maddeler bilimsel sosyalist partiyi yasaklamıyor» diyerek, gözden düşürme çabasına girişmişlerdir. Bunlar, «141–142'nci maddeler TKP'ni, yani, bilimsel sosyalist partiyi yasaklamıştır, o nedenle kalkmalıdır» diyen tutarlı legal sosyalistlere saldırıyorlar. Bunlara olmadık suçlamalar yüklüyor, «burjuva yasalarını savunuyor» diyecek kadar iki yüzlülük yapıyorlar.

Kendi legalizmlerinden ve oportünizmlerinden ötürü bu yola girenler yalnız TKP'ne düşmanlık etmiyorlar. Aynı zamanda, legal sosyalist akımı, kadroları açığa çıkarıyor, TİP'i serüvene itiyorlar. İçinde komünistlerle, legal sosyalist akımın da yer aldığı demokratik hareketin istemlerine ters düşüyorlar.

FKP'nin 22. Kongresine mesaj

FKP'nin 22. Kongresine katılan TKP delegasyonu başkanı, Politbüro üyesi A. Saydan'ın Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına Kongreye sunduğu mesajın özeti.

TKP MK, bütün Türkiye'li komünistler adına Fransız Komünist Partisi'nin 22. Kongresinin candan selâmlandığı mesajda: «Türkiye devrim hareketiyle, özellikle komünistleriyle, Fransız komünistlerinin ilişkileri eski ve derindir. Türkiye kamuoyu, Fransa'daki devrim hareketini yakından izlemektedir» deniyor. Türkiye'yi büyük işbirlikçi burjuvazinin içine düşürdüğü ekonomik, politik bunalımlar üzerinde duruluyor. Demirel Hükümeti ve onun dayandığı büyük sermaye çevrelerinin bu bunalımların içinde tutunabilmek, egemenliklerini sürdürebilmek için yürüttükleri kanlı terör ele alınıyor. Türkiye işçi sınıfının demokratik hakları için, büyük burjuvaziye ve onun dayanağı olan emperyalizme karşı savaşımı; bu savaşımın ilerici, yurtsever çevrelerin, gençlerin, askerlerin, aydınların, faşist yöntemlere, sömürüye, emperyalizme karşı mücadelesini güçlendirdiği belirtiliyor.

Daha sonra: «Bu koşullarda TKP'nin demokratik, anti-emperyalist güçleri ortak eylemlere yöneltme politikası için elverişli bir uygulama alanı meydana geliyor» denen mesaj şöyle sona eriyor: «Türkiye'de demokratik güçlerin gelişmesinde, Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin uyguladıkları barış içinde yanyana yaşama, dünya barışını güçlendirme politikası, önemli bir rol oynuyor. Sosyalist ülkelerin güçlenmesi, Sovyetler Birliği'nin Türkiye halkına yardımları, Türkiye halkının emperyalizme ve onun müttefiklerine karşı ulusal bağımsızlık ve demokratik haklar için savaşımını güçlendiriyor.

Pekin yöneticilerinin Türkiye'deki taraftarları, Maocular, işçi sınıfının, halkımızın, emperyalizme karşı savaşını arkadan vurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Komünistleri ve öteki yurtseverleri polise ihbar ediyor, faşist gruplarla elele, grevci işçilere, devrimci gençlere saldırıyorlar. TKP bu karşı-devrimci Maoculara karşı, ardıcıl bir mücadele yürütmeyi, aynı zamanda enternasyonalist bir ödev sayıyor.

Biz, Türkiye komünistleri, proletarya enternasyonalizminin kıymetini ve gücünü iyi anlayacak durumdayız. Partimiz, varlığı boyunca enternasyonalist dayanışmayı güçlendirmek için elinden geleni yaptı. Bundan böyle de bu yolda yürümeye devam edecektir.»

Konspirasyonu güçlendirmek

TKP'nin işçi sınıfı içinde güçlenmesi MİT'i, CIA'yi, Maocuları ve bazı sözde sosyalistleri telaşa düşürdü. TKP'nin kadrolarını açığa çıkarma, ele verme çabaları arttı. Bu durumda, TKP, parti komiteleri, temel örgütler, kendi varlıklarını nasıl güvence altına alabilirler, kadroları nasıl koruyabilir, sızmaları nasıl önleyebilirler? Bu sorunun temel olarak iki yanıtı vardır.

Birincisi, legal ve illegal çalışmayı uyumlaştırmaktır. En başta, işçi sınıfı olmak üzere, yığınların bulunduğu her yerde ve kuruluşta örgütlenmektir. Bu, konspirasyonun nesnel koşuludur. En geniş yığın hareketi ile ve yığın örgütleriyle örtünmeyen bir parti, gizlilikte ne kadar usta olursa olsun, burjuvazinin saldırıları karşısında ayakta kalamaz.

İkincisi, parti içi normları titizlikle uygulamak, en başta Lenince sıkı disiplini sürekli güçlendirmek gerekir. Bu konspirasyonun öznel koşuludur. Sıkı disiplin olmadan parti, legal, illegal çalışmanın bir dizi karmaşık sorununu çözemez, burjuvazinin saldırılarına göğüs geremez. Parti disiplinini bozanlara karşı eleştiriyi sürdürmek, bu gibilere karşı sert davranmak gerekir. Opartünistlere, parti içine sızma çabası gösteren ideolajik, politik ters akımlara karşı savaş zorunluktur. Özellikle polisin ajanı durumuna giren Maoculara, kendilerine sosyalist süsü veren ve savaşta yana çekilen kimselere karşı sürekli savaşmak, bunları yığınlara duyurmak, her partilinin, parti örgütlerinin görevidir.

TKP Lenince çalışma biçimine bağlıdır. Hele partimizin son yıllardaki atılımı, konspirasyonun nesnel ve öznel koşullarını daha da olgunlaştırmıştır. Partimiz işçi sınıfının, yığınların arasında örgütlenmektedir. Yeni parti program ve tüzüğü ile, birlik ve disiplin oluşmuştur. Şimdi örgütlere düşen görev, yerel durumlara uygun olarak legal-illegal çalışmayı birleştirmenin somut biçimlerini bulmak, uyanıklığı arttırmak, konspirasyon tekniklerini yetkinleştirmektir.

S. Üstüngel'in yakında çıkacak olan «TKP ve ulusal sorun» başlıklı kitabında Mustafa Suphi yoldaşın: «Türk emekçileri, Türkiye'nin zulüm ve aşırı ezgi altında yaşıyan diğer halklarına elini uzat! çağrısı başa alınmış.»
Kitapta ulusal sorun, özellikle Kürt sorunu üzerinde duruluyor.

PARTİ YAŞAMI

Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın «Bizim Radyo» ve Türkiye Komünist Partisi'nin «Atılım»,«TKP'nin Sesi», «Durum», «Yeni Çağ» gibi sözlü ve yazılı yayın organları yazar ve haber ulaştırıcılarıyle yaptığı söyleşinin özeti:

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, memleketteki politik durumla ilgili soruları yanıtlarken, 12 Mart'la bugünkü durumun tıpa tıp bir olmadığını belirtti. İşbirlikçi burjuvazinin yeni taktiği üzerinde durdu.

«Paşalar, burjuvazi 12 Mart'ta orduyu açıktan açığa halkın üzerine sürdüler. Tepeden inme hükümetler kurdular. Ama bütün halkın kin ve nefretini de üzerlerine topladılar. İşçi sınıfının en başta, yiğitçe, açıkça direnişleri, süregen grevleri, işgalleri burjuvazinin oyununu, taktiğini bozdu. Onun için bu kez paşalar kendilerini bir bakıma «gölgeye aldılar. Demirelleri arkadan destekliyorlar», dedi. Hükümetin orduyu ne biçimde kullandığına, İkizler köyünde üç kişinin üzerine koskocaman bir alayın, helikopterlerin sürülmesini örnek verdi.

İ. Bilen yoldaş, cuntanın gericilere, faşistlere Demirel başkanlığında bir hükümet kurdurması; faşist tırmanışta Türkeş'in, partisinin yeri; Maocuların rolü; CHP'nin, kendilerine sosyalist diyen partilerin konumları; TKP'nin savaş plâtformu, gördüğü çıkar yolu içeren soruları özetle şöyle yanıtladı:

«Memleketteki bunalım, politik, ekonomik, sosyal bunalım öylesine derinleşti ki, öylesine sertleşti ki, burjuvazi yığınların karşısına tek yumruk olarak çıkmak zorunluğunu duydu ... Bu işte Milli Güvenlik Kurulu, paşalar cuntası aracı oldu ... Türkeş'i hükümete almaları burjuvazinin baskı ve terör uygulamalarında taktik değişikliğinden geliyor ... Burjuvazi memlekette gelişen ulusal bağımsızlık, demokrasi hareketini elindeki her olanakla bastırmak taktiğinden hiçbir zaman vazgeçmemiştir. Şimdi, 12 Mart'la ordunun yapamadığını, başka bir yönden faşist komandolara yaptırıyor. Böylece, işbirlikçi burjuvazi halkın karşısına faşizme tırmanmayla çıkıyor ... Faşizm, halkın, ulusal bağımsızlığın can düşmanı, işçi sınıfının ölümcül düşmanıdır ... Bunun bir besleyeni var, örgütleyeni var, geçmişi var. Söz yok, Türkiye'deki faşist tırmanma İtalya'da Musolini, Almanya'da Hitlerci faşizmin tırmanışı değildir ....Emperyalizm, işbirlikçi burjuvazi eski yöntemleri yenileriyle örüyor. Yeni koşullara göre, yeni yeni yöntemler uyguluyor ...

Faşist komandolar yalnız bıçakla, zincirle, tabancalarla, tomsonlarla saldırmıyor ilerici, yurtsever güçlere. «Ülkü Ocakları» diye örgütler kuruyor. Her gün köyde, kentte, sokaklarda, meydanlarda kan döküyor. Faşizm halkımızın üzerine kanla, ateşle, ölümle yürüyor. Türkeşler işçi sınıfına da kanca atmaya çalışıyor. «Ülkücü İşçiler Derneği» diye dernekler kurduruyor. Tunçlarla, Şidelerle, sarı sendika ağalarıyle bağ kuruyor. Türk-İş'in genel örgütlenme sekreteri Kaya Özdemir AP'lidir ve Türkeş yanlısı gazetenin yazarlarından. İsmail Özkan hem MHP'de, hem «İşverenler Sendikası»nda, hem de Türk-İş Yönetim Kurulunda üye. İşçi sınıfının içine sızma eğilimi tehlikelidir. İşçi sınıfı tehlikeyi zamanında gördü ve onun için bunlara karşı açıktan savaşıyor ... Maocular açıktan açığa faşistlerle, komandolarla işbirliği yapıyor ... Orada-burada dinamit patlatma, soygunlar filân hepsi MİT'in plânları, ama bunları Maocular eliyle uyguluyor. Maocular düpedüz polis hafiyeliği yapıyor. Komünistleri jurnallıyor ... CHP'nin, kendilerine sosyalist diyen partilerin de konumları birbirini tutmuyor. Daha çok yanda kalma, kenarda kalma, harekete, savaşa uzaktan heyamola çekmek gibi bir tutumları var. Bu, olumsuz, zararlı bir politikadır. Üstelik bunlardan kimileri TKP'nin gelişmesini çelmelemeye yelteniyor ...

TKP'nin tutumuna gelince: TKP, tutumunu, konumunu yayınlarıyle, halka yaptığı açıklama, çağrı ve bildirileriyle sürekli ortaya koymaktadır. Burjuvazi bunalımın içinden baskıyle, zorbalıkla çıkmak yolunu tutmuştur. Ve bu yola saptıkça da bunalım daha da sertleşiyor. Çıkış yolu bu değildir. TKP buna karşı çıkış yolunun anahtarını veriyor. En başta ve her şeyden önce geciktirilemez olan bir gerçeğin çözümlenmesi ortada duruyor. İşçi sınıfının birliğini sağlamak. İşçi sınıfını örgütlemek, işçi sınıfının geniş köylü yığınlarıyle bağlaşıklığını kurmak, halk yığınlarına inmek, bütün anti-emperyalist, ileri, demokratik güçlerin, örgütlerin birliğini kurmak.

Böylesi bir görevin üstesinden gelebilmek için Komünist Partisini yığın hareketleriyle sımsıkı bağlamak. Sendikalarda, fabrikalarda, işyerlerinde, orduda, devlet mekanizmasında, her yerde partiyi örgütlemek.

Komünist Partisi'ne saldırı yalnız faşistlerden, Demirel Hükümetinden gelmiyor. Sapık akımlar bu saldırılara maşa oluyor. Bir de o var. Onlara karşı savaş, ideolojik savaş günceldir. Faşizm, Türkeş'ler, bunalımın sarsıntıları altında çöken küçük burjuva katmanlarının hoşnutsuzluklarından yararlanmak istiyorlar. TKP'nin, komünistlerin bir görevi de geniş yığınları uyarmak, onları faşist tehlikeye karşı örgütlemektir.»

İ. Bilen yoldaş son olarak, hükümetin bir yandan NATO'culuğu sürdürürken, öte yandan sosyalist ülkelerle ilişkileri geliştirme eğiliminde olması gibi çelişkili tutumuyle ilgili soruyu şöyle yanıtlıyor:

«Bu eğilim sosyalist ülkelerin, özellikle Sovyetler Birliği'nin şaşmaz barış politikası, komşularıyle iyi ilişkiler kurma politikası, gerginliği yumuşatma ve güvenlik politikası sonucu ve bunun baskısı altında oluyor. Bu eğilim yurt içinde halkımızın, sosyalist ülkelerle, özellikle büyük komşumuz Sovyetler Birliğiyle daha yararlı işbirliği kurmak, barış ve güvenliği sağlamak için girişmiş olduğu savaşımdan geliyor.

İskenderun Demir Çelik Kombinasının açılışında sürekli yağmur altında anbinlerce halk, işçiler, erler Kosigin yoldaşı uzun uzun alkışladılar. İşte böylesi bir gelişmedir hükümeti sosyalist komşularımızla yararlı ilişkileri geliştirme eğilimine zorlayan. Halkımızın istekleri açıktır: NATO'dan, SENTO'dan, saldırganlık bloklarından çıkmak, topraklarımızı yabancı üslerden temizlemek, memleketimizde demokratik, ileri bir düzen, halktan yana bir hükümet kurmak. Barışı, güvenliği sağlamaktır. İşte halkımızın istekleri.

Bu da partimizin politikası.

İşçi sınıfı, gerici egemen çevrelerin partilerini bir daha iktidarda görmek istemiyor. İşçiden yana, yani demokrasiden, özgürlükten yana, anti-emperyalist bir hükümet istiyor, bunun kavgasını veriyor. Bu kavgada her yurtsever yerini almalıdır!